

Sitoutuminen ja lähetystyö

Irrallisuus ja sitoutuminen

Suomessa tänä päivänä ihmiset ovat irrallisia ja välttävät sitoutumista. Tämä sitoutumattomuus, jonka kanssa myös lähetystyön alueella kamppailemme, johtuu hyvin paljon länsimaisesta individualistisesta kulttuuriperinnöstämme, jonka juuret ovat pitkälti antiikin kreikkalaisessa pakanuudessa. Tätä sitoutumattomuutta on viime aikoina vielä kärjistänyt kaupungistumis- ja yksityistymiskehitys. Aasian kulttuurien keskellä tilanne on päinvastainen. Ihmiset esimerkiksi Japanissa ovat erittäin sitoutuneita ja lähetystyö joutuu toisaalta murtamaan vääriä sidonnaisuuksia ja toisaalta liittämään ihmiset uusiin.

Suomalainen sitoutumattomuus ei välttämättä ole sen pahempi tila kuin japanilaisen vääärätyyppinen sitoutuminenkaan. Molemmat ovat ihmisen synnin seurausta. Jokaisessa ihmisessä on luonnostaan halu itsenäisyyteen ja riippumattomuuteen samoin kuin halu yhteyteen ja riippuvuuteen. Niin vastakkaisilta kuin ne näyttävätkin, ne oikeassa tasapainossa keskenään ovat toisiaan täydentäviä. Sekä yksilöllisyyttä että yhteisöllisyyttä esiintyy sitten sekä synnillisessä että vanhurskaassa muodossa.

Japanilaisen side

Japanin evankelioimisen ehkä suurin este on vainajien palvonta. Se yhdessä keisarin palvonnan (joka on itse asiassa kansakunnan palvontaa) muodostaa sikäläisen uskonnollisuuden, kulttuurin, yhteiskunnan ja poliittisen elämän kannattavan pilarin. Koko japanilainen yhteiskunta on voimakkaan uskonnollinen ja sitä hallitsevat "kaksi rautaista lakia":

Jos asetat jotain keisarin yläpuolelle, et enää ole oikea japanilainen. Jos kieltäydyt vainajien palvonnasta, sanoudut irti perheestäsi ja suvustasi.

Kristitylle japanilaiselle asetelma on jatkuvasti seuraava:
Onko hallitsijasi ja viimeinen auktoriteettisi keisari vai Kristus?
Kuulutko perheeseesi vai Jumalan seurakuntaan?

Ja ikävä kyllä asetelma on hyvin pitkälle joko-tai eikä suinkaan sekä-että, niinkuin me puolikristillisen kulttuurimme pohjalta helposti voisimme kuvitella.

Nyt joku saattaa kysyä: "Mutta eikö keisarius ole vain yhteiskunnallinen instituutio ja perustuslailla selkeästi määritelty symboli niinkuin esim. kuningas Ruotsissa. Totta kai pitää voida olla keisarille alamainen ja samalla asettaa Kristus kaiken yläpuolelle?" Niin suomalaisesta vinkkelistä saattaa ehkä tuntua, mutta asetelma on Japanissa aivan päinvastainen. Saat olla

vapaasti kristitty kunhan tunnustat, että keisari on viimeinen uskonnollinen auktoriteetti. Keisarius ei Japanissa ole niinkään poliittinen kuin uskonnollinen instituutio ja hän on yhä japanilaisessa merkityksessä jumala ja viimeinen auktoriteetti.

Sitten joku voi esittää oman vastaväitteensä jälkimmäiseen väitteeseemme: "Totta kai voi kuulua saman aikaisesti omaan perheeseensä ja Jumalan seurakuntaan. Eiväthän ne mitenkään sulje toisiaan pois." Entäpä jos perheeseen kuulumisen ehto on se, että kumarrat yhdessä sen kanssa kuolleitten esi-isien henkiä ja palvelet näin epäjumalia. Jumalan perheeseen, seurakuntaan, astuminen merkitsee kovin monelle japanilaiselle astumista ulos perheestään, ei ehkä välttämättä aina paikallisessa merkityksessä, mutta kuitenkin erittäin todellisella ja kipeällä tavalla. Asian tekee heille entistäkin vaikeammaksi tosiasia, että japanilaiselle samaistuminen perheeseen ja ryhmään on ratkaisevaa identiteetin muodostumisen, lujittumisen ja säilymisen kannalta. Tästä syystä Japanissa joudumme satsaamaan tavattomasti seurakunnan läheisen yhteyden luomiseen ja ylläpitämiseen. Ellei se ylitä perheen yhteyttä, emme voi kuvitella heidän jaksavan kauan kristittyinä.

Yhteiskunnallisesti poikkeavissa ja rauhattomissa oloissa kysymys keisarinpalvonnasta muodostuu kaikkein vaikeimmaksi kompastuskiveksi japanilaisille, niinkuin ennen sotaa ja sen aikana tapahtui. Rauhallisissa nykyoloissa perhe ja vainajien palvonta on suurin este evankeliumin etenemiselle ihmissydämissä. Toisaalta on nähtävä, että molemmissa on pitkälti kysymys samasta asiasta, sillä koko yhteiskunta mielletään suurena pystysuorasti järjestäytyneeksi suureksi perheeksi, jonka huipulla on keisari, joka edustaa koko kansakuntaa suorittaessaan palvontamenoja aiemmin kuolleitten keisarien hengille ja myös shintojumalille. Jopa shintolaisuuden kahdeksan miljoonaa jumalaa, joista merkittävin osa on sukuja ja kyläyhteisöjä varjelevia ns. heimojumalia esiintyvät hierarkkisessa pyramidijärjestyksessä, jonka huipulla on keisari ja edesmenneitten keisarien henget.

Pelastusta Jeesuksessa etsivä japanilainen joutuu todella vaikean valinnan eteen, sillä uskoon tulleillekin asia on jatkuvasti ajankohtainen ja kipeä.

Mitä sitoutuminen on?

Kysymys sitoutumisesta voidaan esittää muodossa, kuka meitä hallitsee ja mihin oikein ensisijaisesti kuulumme. Pohtiessamme sitä yleisesti meidän on myös henkilökohtaisesti kysyttävä itseltämme: Hallitseeko Herra Jeesus Kristus meitä todella, vai vain jotain pientä ns uskonnollista elämänaluettamme. Kuulummeko ensi sijassa taivaaseen matkalla olevaan Kristuksen seurakuntaan vai johonkin muuhun? Yllättävää kyllä resepti sekä väärällä lailla sitoutuneille että väärään yksityisyyteen sortuneille on pitkälle saman tyyppinen. Molemmat tulee johtaa selkeään tietoisuuteen siitä, keneen seurakunnassa viime kädessä sitoudutaan.

Taloudellinen sitoutuminen - leipäkristityt

Niin suomalainen kuin japanilainenkin ovat erittäin valmiit sitoutumaan ihmisiin, yhteisöihin ja tehtäviin, joista hänelle on taloudellista hyötyä. Tätä porkkanaahan Suomen kirkkokin on erittäin tehokkaasti soveltanut viime vuosina - toivon mukaan lama tuo tähän vihdoinkin terveen vastapainon. Japanilaisen ja suomalaisen taloudellisiin ja siihen liittyviin turvallisuusetuihin sitoutumisen välillä on sikäli eroa, että japanilainen sitoutuu ensisijaisesti ihmiseen, joka taloudellista etua antaa tai jolla hänen taloudellisista eduistaan päätettäessä on riittävää sanavaltaa. Suomalainen sen sijaan yleensä sitoutuu tehtävään, josta hänelle on taloudellista etua. Tästä syystä japanilainen saattaa pysyä huomattavasti pitempään uskollisena kohteessaan, kuin suomalainen, jolle paremmin palkattu ja suuremman turvallisuuden ja korkeamman aseman tarjoama työ on lähes voittamaton kiusaus vaihtaa työpaikkaa ja näin sitoutumisen kohdetta. Suomalaisen sitoutuminen on näin ollen olennaisesti epäpersoonallisempaa kuin japanilaisen. Se, että länsimainen ajattelu jostain syystä pitää asioita ja aatteita ja uskonkappaleita ihmisiä ja henkilöitä tärkeämpänä, on monien kulttuurimme murhenäytelmien syy. Molemmille näille taloudellisista syistä sitoutumismalleille on kuitenkin yhteistä se, että niin pian kuin edun saanti lakkaa tai joutuu ratkaisevasti uhan alaiseksi, sitoutumissuhde joko katkaistaan tai se katkeaa. Suomalaiselle näin tapahtuu nopeasti mutta japanilaisellekin aivan selkeästi.

Yhteinen toiminta ja sitoutuminen

Lähetystyössä joudummekin näin ollen aina kysymään, millaisin vaikuttimin ihmiset kulloinkin ovat meihin tai seurakuntaan sitoutuneet. Kun suomalaisessa yhteiskunnassa on lähes läpeensä ajettu taloudellisen sitoutumisen malli - ei niin, että esimerkiksi työhön ja työpaikan ihmisiin sitoutumisessa sinänsä tarvitsisi olla mitään pahaa - niin kaikki vapaaehtoinen toiminta on joutunut aliarvostetuksi ja pitkälle lakannutkin. Yritykset talkoohengen elvyttämiseksi ovat sinänsä aivan paikallaan, mutta usein unohtamme, että talkoohenki lähtee liikkeelle sitä edeltävästä sitoutuneisuudesta eikä sillä voida tätä sitoutumista luoda, vaikka sitä tietysti voidaan talkoilla syventää. Esimerkiksi myyjäiset, isot evankelioimistapahtumat, leirit ym, joissa talkootyötä aidosti tarvitaan luovat niin täällä kuin lähetyskentälläkin erinomaisen tavan syventää sitoutumista.

Mutta jos ja kun niiden avulla pyritään luomaan pysyvää sitoutuneisuutta sinne, missä sitä ei entuudestaan ole, saatetaan lyhyellä tähtäyksellä saada sitä aikaankin. Kun ihmiset tajuvat, että heille uskotut tehtävät ovat todella tarpeellisia eikä väkisin keksittyjä, se synnyttää tekemisen iloa ja yhteistä harrastusta. Ja sehän on jo jonkin asteista sitoutumista. Kuitenkin tällaisessa tilanteessa ollaan erittäin pettäväällä pohjalla. Yhteiset tehtävät ja toiminta, jotka ovat kaikenlaisen vapaan harrastustoiminnan yhdistäviä tekijöitä, muodostavat erittäin löyhiä siteitä, siteitä, jotka riittää katkaisemaan pelkästään fyysinen tai psyykinen väsymys.

Kun maallikot ja varsinkin nuoret aikuiset etsivät seurakunnista mielekästä tekemistä, harrasteen tapaan, he tänä päivänä hyvin pitkälle pettyvät täällä armaassa kotimaassamme. Syy on ainakin kahtaalla. Toinen on siinä, että

kaikilla vastuunalaisilla tehtävillä on jo palkatut hoitajansa. Heiltä ei voi väkisin heidän työtään käydä riistämään. Näin ollen seurakuntalaisille tarjotaan normaalioloissa tehtäviä, joihin ei sisälly minkäänlaista vastuuta - ellei sellaiseksi lueta rahan antamista.

Tehtäviä japanilaisessa seurakunnassa

Japanilaisessa pioneeriseurakunnassa lähes kaikki seurakunnan vastuulliset tehtävät ovat maallikkojen käsissä. He hoitavat jumalanpalvelusten johtamisen, usein sakramenttien hoidon, todistavat ja opettavat eri tasoisissa kokouksissa, saarnaavatkin usein, hoitavat seurakunnan tilejä, huolehtivat tiedottamisesta, kirjallisuus- ja radioevankelioinnista, tilojen siivouksesta, yhteisistä aterioiden, kotikokouksista, kasettitoiminnasta, musiikista, katuevankelioinnista ja kotikäyntityöstä. He ovat ratkaiseva verkko, jolla ei-kristityt saavutetaan. He kutsuvat omaisiaan ja ystäviään kirkkoon, todistavat ja huolehtivat sairaista ja vaikeuksissa olevista. Silti yhdelle palkatulle pastorille tai lähetille riittää yllin kyllin työtä julistuksessa, sielunhoidossa ja seurakunnan kouluttamisessa ja rohkaisemisessa.

Seurakunnan imago Suomessa

Suomessa seurakunta mielletään hyvin pitkälle palkattujen työntekijöiden byrokratiaksi, jossa seurakunnan ääni on ylimmän portaan virkamiesten juhlallisia lausuntoja, jotka ovat tavallisten ihmisten mielestä vielä niin ympäröityinä muodossa, että kukin voi tulkita niitä niinkuin hyväksi näkee. Seurakunnan imagon hampaattomuus tulkitaan yleisesti ja usein kai ikävä kyllä perustellustikin haluna säilyttää yhteiskunnallinen asema ja hyväksyntä. Japanilainen pieni vähemmistöseurakunta joutuu jatkuvasti vetämään rajaa eikristilliseen uskonnollisuuteen ja sen jäsenet tarvitsevat kipeästi toisiaan. Mutta syvästä keskinäisestä yhteydestä syntyy myös rohkeus kohdata voimakkaatkin ulkoiset paineet.

Korostan kuitenkin vielä kerran, että ihmisiä ei saada pysyvästi mukaan ei seurakuntaan eikä sen lähetystehtävään, jakamalla ihmisille mielekkäitä tehtäviä. Tehtävät pitävät ihmisen yhteisössä mukana vain niin kauan kuin ne tuottavat tekijälleen ellei nyt taloudellista hyötyä niin ainakin suorittamisen ja yhdessä tekemisen iloa. Kristukseen sitoutuneille ihmisille tehtävät kyllä merkitsevät mahdollisuutta syventää sitoutumisen syvyyttä.

Yhteiset elämykset ja sitoutuminen

Toinen mielestäni väärä tapa yrittää saada ihmisiä mukaan seurakunnan yhteyteen ja lähetystehtävään, on tarjota voimakkaan myönteisiä tunnekokemuksia, joissa yhteen tulleet kokevat voimakasta yhteenkuuluvaisuutta. Tällainen tunnehan on kohtuullisen helposti aikaansaattavissa musiikin keinoin, retkillä, leireillä ja urheilukilpailuissa. Kielteisesti sellainen saadaan syntymään muodostamalla riittävän voimakas vastakkainasettelu, jossa joko uhotaan tai pelätään yhteistä vihollista.

Tällaisten yhteisten myönteisten ja jopa kielteistenkin tunnekokemusten luomisen sinänsä ei tarvitse olla väärää tai pahaa. Niitäkin tarvitaan yhteenkuuluvuuden syventämiseen ja paremman kommunikaatioilmaston luomiseen. Toisin sanoen niillä voi olla myönteistä vaikutusta jo olemassaolevan yhteyden syventäjinä, mutta niistä itsestään ei synny pysyvää sitoutumista.

Kun tänä päivänä toimintamahdollisuudet tavallisilla kristityillä ovat tukossa suomalaisessa seurakunnassa, niin tätä jälkimmäistä yhteyttä luovaa tunneilmastoa yritetään sitäkin enemmän käyttää hyväksi. Mutta koska emotionaalinen sitoutuminen on lujimmillaan juuri teini-iässä, sen jälkeisessä aikuisuuteen kypsymisessä sen tasoinen yhteys koetaan riittämättömänä ja pinnallisena pelkästään siksi, että seurakunnan ulkopuolella ja perheen perustamisen yhteydessä saatetaan ehkä kokea syvempää emotionaalista yhteyttä muualla kuin seurakunnassa.

Sekä suomalaisille että japanilaisille, jotka molemmat ovat voimakkaan emotionaalista kansakuntaa, tämä yhteyden ja yhteistyön synnyttämisen muoto voi olla kohtalokasta siinäkin suhteessa, että sen perusteella voidaan saada perusteellisen väärä kuva todellisen kristillisen yhteyden luonteesta. Kristilliseksi yhteydeksi koetaan tunneilmasto, jossa kukin voi avoimesti kuin kotona puhua kaiken, mitä sisikunnassa liikkuu ja tietää saavansa varauksetonta ymmärrystä muilta. Usein kun sanotaan, että seurakunnan yhteys on huono, tarkoitetaan juuri tällaisen tunneilmaston puuttumista.

Tällainen tunneilmastoon perustuva käsitys kristillisen yhteyden laadusta, joka sitten motivoisi lähetystyöhönkin, on kuitenkin aivan epärealistinen, koska se ei ota huomioon ihmisten todellista syntisyyttä. Yhteyden ehdoksi asiallisesti asetetaan toisten synnittömyys, jonka keskellä muiden täytyy voida vapaasti kestää minun puoleltani vaikka millaisia syntisiä purkauksia. Kristillisen seurakunnan yhteys on jotain muuta. Se lähtee liikkeelle oman syntisyyden tunnustamisesta ja toisten syntisyyden realistisesta huomioonottamisesta. Sen avoin keskusteluyhteys ei perustu "puhutaan, mitä sylki suuhun tuo"-kommunikaatioon, vaan totuudellisuuteen, jossa joudutaan tunnustamaan omia syntejä jatkuvasti ja jossa annetaan myös jatkuvasti anteeksi toisille uskoville. Seurakunnan yhteys vaatii säilyäkseen myös aimo annoksen itsehillintää ja arvostelukykyä, ihmisten erilaisten käsityskantojen ymmärtämistä ja siis aitoa kristillistä kilvoittelua. Kristukseen sitoutunut on valmis pysymään Herran omien yhteydessä silloinkin, kun sen keskeltä nousee Juudaksia ja laumaa saattavat repiä monenlaiset sisäiset ja ulkoiset ristiriidat.

Oppi ja sitoutuminen

Kristillisen seurakunnan yhteyden perusta ei siis ole yhteisessä tehtävässä, niin tärkeä kuin se itsessään onkin. Se ei ole myöskään jäsenten samansuuntaisissa yhteisissä kokemuksissakaan, niin merkittäviä kuin ne sinällään saattavatkin olla. Mutta kristillisen yhteyden perusta ei ole myöskään yhteisessä opissa tai samankaltaisessa ajattelussa, niin tärkeitä kuin ne ovatkin. Raamatullisen opin puhtauden puolesta taistelijat ovat tosin tänä päivänä ikävä kyllä tunnevaltaisesti suuntautuvassa Suomessa väistyvä ryhmä niinkuin myös Japanissa. Asia voi

muodostua seurakunnan ja lähetystyön kohtalonkysymykseksi, sillä vain luja raamatullinen opetus voi luoda paineita kestäviä ja rakkaudessa vaeltavia seurakuntia. Ilman oikeata oppia ei ole myöskään oikeata elämää. Kuitenkin opista kiivaileminen, kun se tapahtuu enemmän tai vähemmän lihallisin tai farisealaisin keinoin - puhdas oppi, mutta elämä, joka on myös rakkaudesta puhdas - voi jakaa seurakuntia ja tukahduttaa yhteyttä.

Sitoutuminen persoonaan

Japanilaiset ovat mielestäni aivan oikeassa, kun he tajuaavat, että viime kädessä ihminen sitoutuu persoonaan eli henkilöön. Siksi japanilaisen uskonnollisuuden keskuksessa on aina joku henkilö, usein shamaanityyppinen, johon sitoudutaan lähes mihin asti tahansa. Meidän onneton perinteemme pitää henkilöön sitoutumista jotenkin alempiarvoisena kuin oppiin tai aatteeseen tai jopa asioihin sitoutumista. Käytännössä ihminen kuitenkin sitoutuu hyvin pitkälle toisiin ihmisiin. Kun tämä kielletään, joudutaan jatkuvasti käymään arvovaltakiistoja, jotka syvimmin osoittavat meillekin, että eivät asiat, vaan ihmiset ratkaisevat.

Kun tämä asia on esim. poliittisella puolella yhä selkeämmin tiedostettu, onkin sitten jouduttu ojasta allikkoon. Kun seurakunnassa ja hengellisissä liikkeissä sen enemmän tai vähemmän lahjakkaat ja karismaattiset johtajat muodostuvat sitoutumisen kohteeksi, vaatimustaso näihin johtajiin nähden kasvaa kaiken aikaa. Tavallisen Matti Meikäläisen mahdollisuudet toimia seurakunnissa paimenina ovat ainakin suuremmissa kaupunkiseurakunnissa lähes luetut. Kun oman seurakunnan värittömät persoonallisuudet eivät enää tyydytä, lähdetään vähän kauempaa hakemaan "suurempia profeettoja" - ja kyllähän autolla pääsee nykyään. Tässä kohden japanilaiset kristityt ovat kuitenkin ehkä siksi, että "suuria profeettoja" on suhteellisesti ottaen vähemmän saatavilla, sitoutuvat omien pienten seurakuntiansa johtajiin toisaalta ilahduttavalla uskollisuudella ja joskus jopa huolestuttavalla lainomaisuudella. "Kun itse en ehdi paljon Raamattua lukea enkä sitä edes paljon vielä ymmärrä, sinä olet minulle Jumala", sanoi minulle eräs seurakuntalaisistamme joku vuosi sitten. Ymmärrämme erittäin helposti, miten suuri vaara näin on syntyä kaiken karvaisia ihmisiin sidottuja harhaoppeja, mutta silti meidän on syytä muistaa myös Paavalin sana: "Olkaa *minun seuraajiani*, niinkuin minä olen Kristuksen seuraaja."

Kristillinen sitoutuminen

Kristillinen sitoutuminen ei kuitenkaan koskaan saa viime kädessä tapahtua suoraan ihmisiin, vaan Jeesuksen Kristuksen henkilöön eli persoonaan. Mutta niin pian kuin me sitoudumme Kristukseen, sitoudumme myös Hänen ruumiiseensa seurakuntaan, joka ei suinkaan esiinny täällä maan päällä jonkinlaisena huonetilana, jossa leijuu Jumalan Sanan saarna ja jossa sakramentit hoitaantuvat jotenkin, niinkuin tuota Lutherin kuuluisaa määritelmää usein epäpersoonallistetaan. Seurakunta on todellakin uskovien ihmisten yhteisö, jossa Sanan ja sakramenttien kautta sitoudutaan Kristuksen persoonaan ja Hänen ruumiiseensa eli toisiin uskoviin.

Seurakuntaan sitoutuminen ei koskaan onnistu, jos kuljetaan pelastuksen ohi. Japanissa emme siis yritä antaa ihmisille sellaista kuvaa, että he olisivat ilman muuta seurakunnan yhteydessä sillä, että he tulevat mukaan jumalanpalveluksiin ja muihin kristillisiin tilaisuuksiin. Heille annetaan selkeätä kristillistä opetusta siitä, että heidän on tehtävä parannus synneistään ja sanouduttava irti epäjumalistaan, uskottava evankeliumi Jeesuksen ristin sovitustyöstä ja Hänen ruumiillisesta ylösnousemuksestaan sekä heidän on saatava myös kaste voidakseen pelastua. Toisin kuin täällä Suomessa seurakunnan ympärille rakennetaan korkeat muurit ja portti sen sisään pidetään ahtaana. Seurakuntaan sisälle pääseminen on siis niin vaikea asia Japanissa, että se edellyttää Jumalan ihmettä. Mutta tästä seuraa myös se, että sisälle päässeet eivät myöskään hevin luovu tästä yhteydestä, johon uusi syntymä ja Pyhän Hengen saaminen heidät liitti.

Paimen ja lauma

Työntekijöiltä tämä edellyttää hyvin pitkälle menevää sitoutumista niihin ihmisiin, jotka seurakuntaan sisälle tulevat. Tämä rakkaudessa tapahtuva sitoutuminen tosin alkaa jo siinä vaiheessa, kun ihmiseen saadaan kosketus ja hän alkaa kiinnostua Jumalan Sanasta. Sitoutuminen seurakuntaan merkitsee kärjistäen sitä, että työntekijä elämänsä ja kuolee niiden ihmisten kanssa, jotka seurakuntaan kuuluvat. Siksi sitoutumisen merkiksi usein alkavalle seurakunnalle rakennetaan ensin hauta ja vasta sitten kokoontumistilat.

Sitoutuminen merkitsee sitä, että seurakunnan jäsenten kaikki ilot ja surut jaetaan. Heidän luokseen mennään sairaaloihin, heidän kanssaan kuljetaan kirjaimellisesti kehdestä hautaan. He ovat lauma, johon paimen sitoutuu ensin. Paimen, joka käy pitämässä jumalanpalveluksen, kun se on hänen vuoronsa, mutta pitää muina sunnuntaina vapaata laumansa yhteydestä ei Japanissa menestyisi. Mutta tämä suomalainen surkea käytäntö kertoo juuri siitä, miten meillä sitoudutaan vain työhön, ei ihmisiin. Jos seurakuntalainen jää syytä ilmoittamatta pois jumalanpalveluksesta, hänen luokseen mennään kotikäynnille. Tietysti tämä edellyttää, että seurakunnat eivät voi olla juuri sataa henkeä suurempia. Sitoutumisen perusongelma ei siis ole siinä, että uskovat eivät sitoudu seurakuntaan, vaan siinä, että seurakunnan paimenet eivät sitoudu laumaansa.

Nuoret aikuiset

Työ Japanissa kohdistuu toki koko skaalalla kaiken ikäisiin, mutta juuri nuoret aikuiset ovat ne, joista noitten pienten seurakuntien ytimet muodostuvat. Yleensä ensin tavoitamme 25-35 vuotiaat rouvat, joista suuri osa juuri tuossa ikävaiheessa on kotona hoitamassa lapsiaan (myöhemmin he sitten palaavat usein työelämään). Heillä on kiireisessä japanilaisessa yhteiskunnassa eniten aikaa ja he ovat myös usein sydämeltään erittäin avoin ryhmä evankeliumille. Heidän kauttaan saavutamme sitten heidän lapsensa ja lopulta heidän miehensä. Heidän kokoamisensa tapahtuu esim. ruokapiirien tai äiti-lapsipiirien avulla, mutta kaikessa yhteydenpidossa on keskuksessa evankeliumi

Kristuksesta, joka on Jumalan voima ja sitoo ihmiset viime kädessä Kristukseen itseensä.

Koulutus

Kun ihminen kastetaan, häntä myös ryhdytään kouluttamaan niin, että hänestä tulisi evankeliumin levittäjä lähimmille ihmisilleen kodeissa, työpaikoilla ja ystäväpiirissä. Jokaisella ihmisellä on keskimäärin 20 syvempää ihmissuhdetta. Heti alkuun pyrimme opettamaan uskoon tulleille, että heidän tehtävänsä on rakkaudessa sitoutua näihin vielä pelastuksesta osattomiin ihmisiin, jotta nämä pääsisivät sisälle totuuteen.

Heti alusta lähtien tavoitteenamme on ollut myös osoittaa uskoon tulleille, että he kuuluvat kansainväliseen ja kaikki inhimilliset rajat ylittävään seurakuntaan, Kristuksen ruumiiseen, jonka tehtävä ei koskaan voi rajoittua vain paikalliselle tasolle. Lähetystyöntekijä toisenlaisen kulttuurin edustajana ja ulkomailta tulleena tarjoa tämänlaatuisen maailmanlähetyksen näyn levittämiseen erittäin hyvän kasvuympäristön olkoonkin, että läheteillä on erittäin suuri kiusaus juuttua omiin erittäin ahtaisiin kuvioihinsa ja jopa menettää lähetysnäkyksensä lähetystyötä tehdessään.

Japanissa annoimme käytännön lähetyskoulutusta seurakuntalaisillemme mm siten, että lähdimme heidän kanssaan Kiinaan viemään raamattuja ja kutsuimme seurakuntaamme eri puolella maailmaa työskenteleviä japanilaisia lähetyssaarnaajia. Taloudellista sitoutumista maailmanlähetykseen opetimme siten, että vaikka seurakunta oli vielä kaukana itsekannatustavoitteesta, silti osa sen uhrituloista suunnattiin maailmanlähetykseen. Ulkolähetystyö kuuluu yhtä lailla nuorille kirkkoille kuin vanhoillekin.